omezeno jen na zaměstnance. Pojištění provádí říšský pojišťovací ústav a poskytuje starobní a invalidní důchody. Vdovské a sirotčí důchody neposkytuje. Toto pojištění ovšem postrádá obligatorního pojištění nemocenského, které je vlastně nejlepším prostředkem k zamezení předčasné invalidity. Invalidní a starobní pojištění omezuje se jen na dávky peněžité, které nejsou vysoké, ač jsou poskytovány také státní příspěvky. Není tedy hodnota tohoto pojištění zdaleka tak vysoká, jako hodnota obdobného pojištění v Československu.

Komise, která se zabývá reformou starobního a invalidního pojištění, se snaží, aby připravovanou změnou bylo docíleno toho, aby pojištěnci a jejich rodiny byli dostatečně ochráněni před hospodářskými ztrátami, které jim mohou nastati následkem invalidity a stáří a aby tato ochrana byla také skutečně postačující. Bylo by si jen přáti, aby tato reforma se podařila co nejdříve. Dr. Jindřich.

Nový návrh starobního pojištění ve Švýcarsku. V předposledním čísle našeho časopisu (str. 206 a násl.) zmínili jsme se o sociálním pojištění ve Švýcarsku a o důvodech, které způsobily, že lidovým hlasováním v měsíci prosinci m. r. bylo rozhodnuto proti zavedení tohoto pojištění. Časopis »Neue Züricher Zeitung« ze dne 1. března 1932 přináší zprávu o návrhu H. G. Stecka, ředitele závodu »Aluminium, akc. spol.« v Neuhausenu, který podle svých zkušeností a s přihlédnutím k důvodům, ze kterých bylo hlavně zamítnuto obligatorní sociální pojištění lidovým hlasováním, doporučuje zavésti starobní pojištění, které by bylo dobrovolné a ke kterému by přispíval jak stát, tak i kantony a tak i zaměstnavatelé. Příspěvky tyto vztahovaly by se jen na ty zaměstnance, jichž nízký plat a tedy také nízké příspěvky by nezaručovaly dostatečné zabezpečení pro stáří. Příspěvky státu, kantonů i zaměstnavatelů byly by časově, event. ročně upravovány, takže by břímě zákona bylo lze přizpůsobiti hospodářským poměrům. Pojištění bylo by založeno na systému spoření a musilo by býti administrativně tak jednoduché, aby bylo přístupné co nejširším lidovým vrstvám.

Každá osoba, která bydlí ve Švýcarsku, byla by oprávněna po dosaženém 20. roce věku u kantonální banky svého bydliště založiti si zvláštní starobní spořitelní sešit, jehož vklady by byly vázány až do dosažení 65. roku věku vkladatelova. Vklad by se ročně zvětšoval nejen dalšími dobrovolnými vklady vkladatelovými, nýbrž i příspěvky státu a kantonu, které by byly obligatorními a příspěvky zaměstnavatelovými, u nichž se nenavrhuje obligatornost. Po 65. roce věku měl by vkladatel volné disposiční právo s celou výší vkladů. Stal-li by se vkladatel dříve invalidním, lze vydati buď část vkladu, nebo celý vklad, kdyby zemřel dříve, vydá se celý vklad oprávněným pozůstalým. S pojišťovnami, které se zabývají pojišťováním starobních důchodů, byla by uzavřena úmluva za účelem získání těchto důchodů.

Svazové příspěvky rozdělily by se mezi majitele starobních spořitelních sešitů, jejichž roční příjmy nepřesahují 4000 fr. a činily by nejvýše 25 fr. za osobu. Oprávnění k požitkům bylo by však vázáno na podmínku, že dobrovolné příspěvky vkladatelovy musí činiti aspoň úhrn posledního ročního svazového kantonálního příspěvku a že je vkladatel švýcarským státním občanem.

Kantony by přispívaly každoročně částkami, které by byly rok od roku stanoveny vzhledem k hospodářským poměrům.

Zaměstnavatelé by přispívali stejnými částkami jako kantony, nejvýše však 10 fr. za osobu. Tyto příspěvky by spravovala příslušná kantonální banka a zúrokovala by vklady starobních spořitelních sešitů úrokem o půl procenta vyšším, než by byla soudobá nejvyšší úroková sazba pro obyčejné spořitelní knížky. Vklady oprávněných nebo osob třetích jsou dobrovolné a mohly by se konati kdykoli. Vklady až do výše 200 fr. ročně by byly osvobozeny od kantonálních a obecních daní a nezapočítávaly by se při zařazování do daňových tříd. Také nesměly by býti vklady na starobních spořitelních sešitech a starobní důchody ani zabaveny ani jinak vymáhány, ani pojaty do konkursní podstaty. Vklady na starobních spořitelních se-

šitech až do výše 10.000 fr. a starobní důchody do výše 1200 fr. ročně by byly osvobozeny od daní.. Úvodní zákony mají vydati kantony a zákony tyto by podléhaly schválení spolkových úřadů.

Tento návrh respektoval hlavní důvody, které byly uváděny proti sociálnímu pojištění; ponechává proto úpravu pojištění a jeho provádění kantonům a upouští od principu obligatornosti. Zásluhu jeho o úpravu švýcarského sociálního pojištění vidíme hlavně v tom, že snad přispěje k tomu, aby jednání o úpravu sociálního pojištění ve Švýcarsku nezůstalo dlouho na mrtvém bodě. Dr. Jindřich.

O vývoji teorií soukromého práva a právu poplatkovém přednášel dne 17. března t. r. v Právnické Jednotě v Praze Dr. Kazimír Čakrt. V úvodu své přednášky vysvětlil řečník pojmy práva finančního a poplatkového. Upozornil především na okolnost, že uvedené materie právní byly až do nedávna dosti podceňovány a zanedbávány. Pokud na nich bylo pracováno, dálo se to namnoze s hlediska praktické potřeby staré absolutistické kameralistiky bez ohledu na postuláty moderní politiky nebo bylo finanční právo traktováno spolu s finanční vědou, ač tyto dvě discipliny mají zcela různý předmět a způsob pozorování. Vzhledem k tomu pracovalo se zde bez náležité vědecké systematiky.

Podstatu nedokonalosti vědy o finančním právu jest však především hledati v malé vyspělosti finančního zákonodárství. Vždyť předmětem nauky o finančním právu jsou normy finančního práva. Pojem finančního práva ovšem nelze určiti s hlediska normativního, nýbrž tento obor práva se vytvořil jako zvláštní odvětví právního řádu z důvodů praktických. Samostatný vývoj finančního práva a jeho emancipace z celkového rámce správního práva počaly poměrně pozdě a dály se současně s postupnou samostatnou organisací finančních úřadů, tedy vlastně před necelými 100 lety. Tato úzká souvislost v jeho vývoji vyniká pak tím více, uvědomíme-li si vymezení finančního práva po stránce formální. Tu přicházíme k tomu, že finančním právem v nejširším smyslu jest vlastně ta část právního řádu, kterou aplikují finanční úřady ve své specifické kompetenci v oboru ukládání a vybírání veřejných dávek. Toto formální kriterium jest pak vodítkem při dalším dělení positivního finančního práva, jež dělíme na právo poplatkové, právo o přímých daních, nepřímých daních atd. podle úřadů a způsobu vybírání těch kterých veřejných dávek. Naše poplatkové právo znamená hlavně zdanění výdělečných aktů dávkami, jejichž sazby jsou určeny stupnicí hodnoty; jsou to dávky zvané oběhové nebo obchodní. Poplatky ve vlastním smyslu jsou poměrně málo jím normovány. Zákonodárce z r. 1850 užíval také slova »Gebühr« nikoliv ve smyslu poplatek, nýbrž ve smyslu povinnost, náležitost.

Hlavní část své přednášky věnoval řečník srovnání poměru práva poplatkového ku právu soukromému. Upozorniv na některé nedokonalosti našeho poplatkového zákona, vytvořivšího se pod vlivem zákona občanského a na rozpory mezi oním a poplatkovým sazebníkem, jenž jest vlastně přepracovným vydáním starých zákonů kolkových, vytvořených pod vlivem recepce římského práva, jež neznaly zásadu obecné závaznosti smluv, dochází k devise, že poplatkovému právu neprospívá jeho úzké přimknutí k právu soukromému, fixování dávkové povinnosti na určité typy práv. jednání. Je-li předmětem poplatku právní jednání, stávají se předpisy soukromého práva součásti skutkové podstaty norem poplatkového práva. Tím se vnáší do tohoto oboru právního velká komplikovanost, neboť finanční úřad musí prejudicielně zjišťovati, jakého druhu jest to které právní jednání, hlavně pak zdali toto právní jednání jest platným, ježto jenom toto právní jednání — ovšem ve většině případů s podmínkou, že o něm byla vyhotovena listina — může býti podle znění poplatkového zákona předmětem dávky. Za nejzdařilejší jest pokládati zákon o poplatcích soudních, jehož dokonalost spočívá z velké části v tom, že soudní poplatky kotví svou podstatou v právu formálním, jež pevně určuje procesní úkony a jejich formu, takže lze zde poměrně snadno zachytiti předmět dávky. Finanční právo se liší od soukromého svým